

[Knud Kristensen.]

og Fremtiden i at udvikle Handelssamkvemmet med Udlandet. Det er jo i den nuværende Situation kommet ind i en Bane, som er stærkt paavirket af hele den Verdenssituation, vi befinder os i, og det, som her er Opgaven, er nu — og vel ogsaa i den nærmeste Fremtid — at søge at faa det mest mulige indført her til Landet, at varetage disse Handelsinteresser paa bedst mulig Maade og faa det bedst mulige ud af det, baade forsyningsmæssigt og rent økonomisk.

Endvidere har Regeringen den Opgave — som vi fuldt ud vil støtte den i — at modvirke Provokation, Sabotage og alt det, som vender sig mod Besættelsesmagten her i Landet. Jeg tror ikke, at Foranstaltninger og Gerninger af den omtalte Natur tjener nogen, som helst Interesse; de kan kun skade baade de enkelte og navnlig hele Samfundet.

Der er det ejendommelige, at medens man under normale Forhold kun har en Udenrigspolitik i Landet, nemlig den Udenrigspolitik, som Regeringen fører, er det i den Tid, vi nu lever i, næsten saadan, at hver enkelt Mand gennem sine Handlinger, gennem sine Udtalelser og sin Optræden i Virkeligheden kan føre Udenrigspolitik. Hver enkelt kan saaledes medvirke til et bedre Forhold, men ogsaa i høj Grad til det modsatte. Den private Udenrigspolitik, som herigennem kan føres, misbilliger vi og vil vi i høj Grad være med til at støtte Regeringen i at modvirke og uskadeliggøre.

Men foruden disse mange Opgaver af økonomisk og mere materiel Art har det Samarbejde, som nu har bestaaet i et vist Tidsrum mellem de 5 Partier, ogsaa andre — og maaske vigtigere — Opgaver. I hvert Fald har jeg forstaaet det saaledes, at Hovedopgaven for den Samlingspolitik, som blev indledet i 1940, ikke mindst var at beskytte og værne vort frie Folkestyre, vort Lands Frihed, vor nationale Ære, vor Selvagtelse som Nation og de nationale Værdier. Og hvad betyder dette? Det betyder ikke blot, at man taler om disse Begreber, hylder dem i Ord og støtter dem, naar de ingenting koster og ingen Fare er udsat for. Det betyder tværtimod, at man er villig til at tjene dem, at løbe en Risiko for dem, til at ofre noget for dem og værne dem, naar de er i Fare.

Dette er ikke rettet som en Anklage mod nogen, men det er Tanker til Overvejelse for os alle. Hvornaar har vi opgivet at værne om disse Værdier? Vi har ikke opgivet det, fordi vi ikke kan fastholde

dem; de er kun opgivet i det Øjeblik, vi selv frivilligt opgiver dem eller afleverer dem mod Erstatning. En saadan Optræden bærer i det lange Løb Straffen i sig selv. Jeg skal ikke gaa dybere ind paa det, men blot sige, at vi, der i Dag styrer Danmark, har et stort Ansvar, ikke alene over for Nutiden, men ogsaa over for vort Lands og vort Folks Fremtid. Det er min Opfattelse, at de Tider, vi nu gennemlever, kan og sikkert ogsaa vil blive meget betydningsfulde for hele vort Lands og vort Folks Stilling i den Tid, der kommer. Og dér er et Spørgsmaal, som jeg ogsaa gerne vilde berøre. Er vi ikke her i Landet for tilbøjelige til ikke at kunne se vore egne Fejl? Er vi ikke undertiden for glade for os selv, er det ikke undertiden saadan, at vi selv fremhæver og stærkt understreger de specielle Fortrin, vi har? Fremhæver vi ikke nu og da, naar Lejlighed byder sig, at vi har de bedste Arbejdere, vi har det bedste Landbrug, vi har den bedste sociale Lovgivning, og vi fører nu under Krigssituationen den bedste Politik, fordi vi under Krigen og Besættelsen har det bedre end andre Lande og Folk?

Hvad enten nu dette er sandt eller ikke — jeg tvivler om, at vi, hvis Paastanden fremsættes ganske ubetinget, helt er paa Højde med det, vi selv her giver Udtryk for —, tror jeg, det er en farlig Tale. Den kan nemlig bidrage til, at der derudaf kommer et Folk, der er selvglad, selvgod og blødsøden, og som ikke er villig til at ofre noget for folkelige og nationale Værdier, naar det i ydre Henseende skal koste det noget. Jeg vil ikke bestride, at vi har visse gode Egenskaber, men at vi skulde være et Folk, der paa næsten alle Punkter var forud for de andre Folk, det synes jeg i hvert Fald er en meget farlig Tale for os selv at føre. Den fører meget let til en Svækkelse af de bedste Kræfter i Folket. Her gælder det om, at man vel kan holde Humøret oppe og se de Lyspunkter, der er, men at man ogsaa kan have Øje for de Fejl og Farer, som et Land og et Folk er udsat for, og hvis vi ikke tager det i Betragtning, vil vi uvægerligt komme til i højere Grad i Fremtiden at lide derunder.

Hvad nu Spørgsmaalet om den bedste Politik angaar, skal jeg blot bemærke, at jeg tror ikke, vi har den gratis, og derfor kan det ogsaa være et Spørgsmaal, om vi har betalt den for dyrt.

Med Hensyn til den nye Regerings Dannelse har et Flertal inden for det Parti, jeg tilhører, givet sin Tilslutning dertil, og hvordan man end ser paa Regeringen og